

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **ARKET, spol. s r.o.**, IČO 47051159
sídlem Přátelství 555/9, 104 00 Praha 10
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2025 č. j. 29712/25/5300-22443-711145,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil 11 dodatečných platebních výměrů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10 (dále též „správce daně“), ze dne 17. 4. 2025 č. j.: 3186355/25/2010-53523-112067, 3187008/25/2010-53523-112067, 3187276/25/2010-53523-112067, 3187550/25/2010-53523-112067, 3187718/25/2010-53523-112067, 3188431/25/2010-53523-112067, 3188583/25/2010-53523-112067, 3189204/25/2010-53523-112067, 3189397/25/2010-53523-112067, 3189748/25/2010-53523-112067 a 3189839/25/2010-53523-112067 (dále též souhrnně „dodatečné platební výměry“). Těmito dodatečnými platebními výměry správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období leden 2023 až říjen 2023 a březen 2024 v celkové výši

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1 058 310 Kč a stanovil penále v celkové výši 211 666 Kč, jelikož žalobkyně neprokázala splnění podmínek podle § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDPH“) tím, že nepředložila ani formální daňové doklady.

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení subjektivních práv. Od počátku daňového řízení bylo postupováno v rozporu se základními zásadami právního státu. Nesouhlasí se žalovaným, že nepředložila žádné důkazní prostředky ani na základě výzvy k prokázání skutečností a neunesla tak své důkazní břemeno. Závěr žalovaného považuje za excesivní, účelový a nezakládající se na pravdivém skutkovém stavu. V daňovém řízení podala několik námitek (viz námitky uvedené v odvolání), které nebyly vzaty v úvahu. Daňový subjekt má právo seznámit se se všemi podklady, a k jednotlivým výsledkům se vyjádřit. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně měla mnoho příležitostí se s takovými podklady seznámit, se nezakládá na pravdě, nebyl jí dán prostor k vyjádření se. S určitými výsledky daňového řízení neměla tak vůbec možnost se seznámit, a s některými výsledky tuto možnost sice měla, avšak lhůta k vyjádření se byla velmi krátká. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nevyvinula žádné úsilí k prokázání svých tvrzení jinými důkazními prostředky. Takový výrok je zjevně nesprávný a nezakládá se na pravdivém tvrzení. Tím, že daň byla doměřena prostřednictvím pomůcek, a nikoli podle jednotlivých důkazních prostředků, jak chybně uvádí žalovaný, není takový výrok relevantní. Žalobkyně vyvinula úsilí k prokázání svých tvrzení, avšak správce daně její tvrzení vůbec nebral v potaz. Vyčíslení daně včetně odůvodnění s odkazem na pomůcky není součástí zprávy o daňové kontrole. Mělo tudíž dojít k projednání postupu se žalobkyní, což správce daně neučinil. Žalobkyně vyvinula značné úsilí, aby se mohla seznámit s postupem správce daně, což jí umožněno nebylo.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na to, že správce daně v rozporu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „daňový řád“), neodůvodnil dodatečné platební výměry. Žalobkyně proto neví, jak a na základě čeho, jí byla DPH doměřena. Odůvodnění je přitom esenciální náležitostí rozhodnutí, musí z něj být seznatelné, proč a jak správce daně v nalézacím řízení rozhodl. Vyšší požadavky na odůvodnění jsou kladeny v případě, prováděli správce daně dokazování, což v daňovém řízení proběhlo. Odůvodnění by proto mělo obsahovat podrobnou analýzu právní i skutkové stránky, což nebylo dodrženo. Žalobkyně k tomuto odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 104/2006. Ačkoli na uvedené upozornila v odvolání, žalovaný se s její argumentací neztotožnil. Podle něj odůvodnění dodatečných platebních výměrů přímo navazuje na zprávu o daňové kontrole sepsané podle § 88a daňového řádu. Žalovaný požadavek ohledně odůvodnění shledal za naplněný podle § 147 odst. 3 daňového řádu, což žalobkyně považuje za liché. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat formálně bezvadný odkaz na zprávu o provedené daňové kontrole, která nebude vyhovovat požadavkům kladeným na odůvodnění podle § 102 odst. 3 a odst. 4 daňového řádu. Žalobkyně podala několik námitek správci dani, které nevzal vůbec v úvahu. Žalovaný nereflektoval ani námitku, že správce daně neodůvodnil dodatečné platební výměry v souladu s daňovým řádem.
5. Žalobkyně v žalobě navrhla provedení důkazů: dodatečnými platebními výměry, odvoláním proti nim a napadeným rozhodnutím.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ji navrhl jako nedůvodnou zamítnout. *K prvnímu žalobnímu bodu* odkázal na body [17] až [20] napadeného rozhodnutí, v nichž dospěl k

závěru, že žalobkyně neprokázala nárok na odpočet daně u plnění přijatých od společnosti Gablonz s.r.o., DIČ: CZ24730033 (dále též „Gablonz“) nesplněním podmínky podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH tím, že nepředložila daňové doklady, jimiž by unesla primární důkazní břemeno. Prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou. Ohledně možnosti seznámení žalobkyně se všemi podklady a závěry správce daně odkázal žalovaný na body [25] a [26] napadeného rozhodnutí. V nich se vypořádal s odvolací námitkou týkající se seznámení žalobkyně s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění. Žalobkyně se mohla k tomuto vyjádřit ve lhůtě 8 dnů, která jí byla na její žádost prodloužena podle § 36 odst. 2 daňového řádu, o jeden den. Lhůta v délce 9 dnů je dostatečná, správce daně odmítl žalobkyni uznat nárok na odpočet daně z důvodu neunesení primárního důkazního břemene, nepředložení daňových dokladů. Žalobkyně však nekonkretizuje, které námitky správce daně nevypořádal. Případné námitky neuvedla ani v odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by v průběhu daňové kontroly vznesla nějaké námitky k meritu věci, žádala pouze o prodloužení lhůty po výzvě k doložení důkazních prostředků a poskytnutí informací a o prodloužení lhůty v reakci na dosavadní výsledek kontrolního zjištění. Byť jí lhůta byla v obou případech prodloužena, žalobkyně ani poté nereagovala a žádné námitky nevznesla. Námitky vznesené v odvolání byly žalovaným řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobkyni bylo upřeno právo nahlížet do spisu podle § 66 daňového řádu, nebo že by žalobkyně podala na postup správce daně stížnost podle § 261 daňového řádu. Žalobkyně ohledně uvedené námitky zůstala pouze v rovině obecného tvrzení, aniž by uvedla, jak jí správce daně bránil v seznámení se se všemi podklady. Žalovaný rovněž nesouhlasí se žalobkyní, že správce daně by s ní musel projednat postup, jakým stanoví daň. Povinnost takového postupu nemá oporu v daňovém řádu ani v judikatuře soudů.

7. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný odkázal na body [24] až [31] napadeného rozhodnutí, v nich uvedl, že podle § 147 odst. 3 daňového řádu platí, že pokud dojde ke stanovení daně výlučně na základě výsledků daňové kontroly, považuje se za odůvodnění rozhodnutí o stanovení daně zpráva o daňové kontrole. Tak tomu bylo i v dané věci. Jedná se o zákonný postup aprobovaný judikaturou soudů. Žalovaný nesouhlasí, že zpráva o daňové kontrole nedostála požadavkům podle § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu. V bodu [33] napadeného rozhodnutí vypořádal obdobnou odvolací námitku. Žalobkyně v průběhu daňové kontroly žádné námitky proti závěrům správce daně neměla, na výsledek kontrolního zjištění reagovala toliko žádostmi o prodloužení lhůty. Je tudíž bezpředmětné posuzovat, zda správce daně vypořádal všechny námitky podle § 102 odst. 3 daňového řádu. Správce daně naplnil podmínky podle § 102 odst. 4 daňového řádu tím, že zpráva o daňové kontrole dostatečným způsobem uvádí, že žalobkyně přes výzvy vybraného správce daně nepředložila primární daňové doklady k přijatým plněním uplatněným na řádku 40 daňových přiznání, a z toho je následně vyvozen právní závěr o nesplnění formální podmínky pro uznání nároku na odpočet daně podle § 73 ZDPH. Žalobkyně neuvádí, které důkazní návrhy měly být vybraným správcem opomenuty či nehodnoceny. Žalobkyně žádné důkazní prostředky v daňovém řízení nepředložila, s výjimkou daňových přiznání a kontrolních hlášení. V průběhu daňového řízení pak měla žalobkyně minimálně čtyři procesní příležitosti, kdy byla k předložení daňových dokladů vyzvána. Zůstala však pasivní, daňové doklady nepředložila ani v odvolacím řízení. Z argumentace žalobkyně tedy zřejmé, které důkazní prostředky měly být upozaděny. Správce daně tak stanovil daň na základě dokazování (nikoli podle

pomůcek) na základě daňových tvrzení žalobkyně. Takový postup je aprobován judikaturou tuzemských správních soudů.

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. U jednání konaného dne 29. 5. 2026 účastníci setrvali na své žalobní argumentaci. K dotazu soudu, jaké zástupce žalobce navrhuje důkazy, tento uvedl, že požaduje, aby soud konstatoval, že vychází z obsahu správního spisu. Soud konstatoval, že bude vycházet ze správního spisu. Žalovaný žádné důkazy nepožadoval.
10. Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
11. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
12. Dne 18. 12. 2024 Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „FÚ MSK“) oznámil daňovému subjektu, nyní žalobkyni, zahájení daňové kontroly pod č. j. 4215393/24/3205-60561-806926 na DPH za zdaňovací období září 2023 až prosinec 2023 a leden 2024 až duben 2024 v rozsahu zdanitelných plnění přijatých od společnosti Gablonz, vykázaných v odd. B. 2. kontrolního hlášení a současně na řádku č. 40 daňového tvrzení k DPH za předmětná zdaňovací období (dále též „*oznámení o zahájení kontroly ze dne 18. 12. 2024*“), současně jej vyzval mimo jiné k doložení všech fakturačních, účetních a evidenčních dokladů souvisejících a dokládajících přijatá zdanitelná plnění od dodavatele společnosti Gablonz za předmětná zdaňovací období, ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Oznámení bylo doručeno daňovému subjektu dne 18. 12. 2024.
13. Dne 2. 1. 2025 FÚ MSK oznámil daňovému subjektu zahájení daňové kontroly pod č. j. 4241223/24/3205-60561-800560 na DPH za zdaňovací období leden 2023 až srpen 2023 v rozsahu zdanitelných plnění přijatých od společnosti Gablonz, vykázaných v odd. B. 2. kontrolního hlášení a současně na řádku č. 40 daňového tvrzení k DPH za předmětná zdaňovací období (dále též „*oznámení o zahájení kontroly ze dne 2. 1. 2025*“), současně jej vyzval mimo jiné k doložení všech fakturačních, účetních a evidenčních dokladů souvisejících a dokládajících přijatá zdanitelná plnění od dodavatele společnosti Gablonz za předmětná zdaňovací období, ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Oznámení bylo doručeno daňovému subjektu dne 3. 1. 2025.
14. Dne 24. 1. 2025 FÚ MSK pod č. j. 226625/25/3205-60561-806926 vyzval daňový subjekt mimo jiné k doložení všech fakturačních, účetních a evidenčních dokladů souvisejících a dokládajících přijatá zdanitelná plnění od dodavatele Gablonz za zdaňovací období leden 2023 až duben 2024 (dále též „*Výzva 1*“), ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení této výzvy. Výzva 1 byla daňovému subjektu doručena dne 27. 1. 2025.
15. Dne 5. 2. 2025 daňový subjekt požádal o prodloužení lhůty k doložení důkazních prostředků a poskytnutí informací stanovené Výzvou 1, a to o 3 týdny, do dne 28. 2. 2025 (dále též „*žádost ze dne 5. 2. 2025*“).
16. Dne 6. 2. 2025 FÚ MSK pod č. j. 375534/25/3205-60561-806926 úředním záznamem konkludentně vyhověl žádosti daňového subjektu ze dne 5. 2. 2025 podle § 36 odst. 3 daňového řádu bez vydání rozhodnutí, a lhůtu mu prodloužil do dne 28. 2. 2025. O tomto prodloužení byl daňový subjekt informován e-mailem ze dne 12. 2. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

17. Dne 13. 3. 2025 FÚ MSK pod č. j. 932107/25/3205-60561-806926 sdělil daňovému subjektu dosavadní výsledek kontrolního zjištění ve věci daňové kontroly na DPH za zdaňovací období leden 2023 až říjen 2023 a březen 2024 až duben 2024. FÚ MSK ve sdělení popsal učiněná zjištění, že daňový subjekt v rozsahu a předmětu daňové kontroly nepředložil zákonnou evidenci pro účely DPH ani prvotní listinné důkazy, tj. fakturační či daňové doklady, nebyla tak splněna ani základní formální podmínka nároku na odpočet daně (dále též „*sdělení o výsledku kontrolního zjištění ze dne 13. 3. 2025*“). Toto sdělení bylo daňovému subjektu doručeno dne 14. 3. 2025.
18. Dne 13. 3. 2025 FÚ MSK pod č. j. 932364/25/3205-60561-806926 rozhodl o stanovení lhůty daňovému subjektu k vyjádření se k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění v délce 8 dnů od doručení (dále též „*rozhodnutí o stanovení lhůty ze dne 13. 3. 2025*“). Toto rozhodnutí bylo daňovému subjektu doručeno dne 14. 3. 2025.
19. Dne 24. 3. 2025 daňový subjekt požádal FÚ MSK o prodloužení lhůty k vyjádření se k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění z rozhodnutí o stanovení lhůty ze dne 13. 3. 2025, k doložení důkazních prostředků a poskytnutí informací, a to o 3 týdny, nejlépe do 20. 4. 2025 (dále též „*žádost ze dne 24. 3. 2025*“).
20. Dne 24. 3. 2025 FÚ MSK rozhodl pod č. j. 1187423/25/3205-60561-806926 o prodloužení lhůty k vyjádření se k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění o 1 den (dále též „*rozhodnutí o prodloužení lhůty ze dne 24. 3. 2025*“). Toto rozhodnutí bylo daňovému subjektu doručeno dne 25. 3. 2025.
21. Dne 26. 3. 2025 daňový subjekt požádal FÚ MSK o opakované prodloužení lhůty k vyjádření se k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění stanovené rozhodnutím ze dne 13. 3. 2025, o 3 týdny, nejlépe do 20. 4. 2025 (dále též „*opakovaná žádost ze dne 26. 3. 2025*“).
22. Dne 27. 3. 2025 FÚ MSK rozhodl pod č. j. 1315920/25/3205-60561-800560 o zamítnutí opakované žádosti daňového subjektu ze dne 26. 3. 2025, jelikož daňový subjekt dosud nereagoval na požadavky FÚ MSK z Výzvy 1, ani v prodloužené lhůtě o 22 dnů. Výsledek dosavadního kontrolního zjištění je důsledkem nepředložení daňových dokladů, jimiž měl daňový subjekt disponovat minimálně od podání předmětných daňových tvrzení (dále též „*rozhodnutí o neprodloužení lhůty ze dne 27. 3. 2025*“). Toto rozhodnutí bylo daňovému subjektu doručeno dne 28. 3. 2025.
23. Dne 7. 4. 2025 FÚ MSK pod č. j. 1494771/25/3205-60561-806926 ve Zprávě o daňové kontrole popsal, že daňový subjekt v daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období leden 2023 až říjen 2023 a březen 2024 až duben 2024 uplatnil na ř. 40 odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele Gablonz v celkové částce 6 431 190,70 Kč, z toho základ daně 5 315 033,77 Kč a daň 1 116 156,93 Kč, které zároveň vykázal v oddíle B.2. kontrolního hlášení. Za uvedené zdaňovací období nepředložil daňový subjekt zákonnou evidenci pro účely DPH ve smyslu § 100 ZDPH, ani prvotní listinné důkazy typu fakturačních či daňových dokladů. Daňový subjekt je vázán jak břemenem tvrzení (povinností v zákonem stanovené lhůtě podat daňové tvrzení či hlášení), tak břemenem důkazním (podaná tvrzení řádně prokázat, zpravidla prvotními doklady a evidencemi, tzn. formou dokladovou). Daňový subjekt splnil břemeno tvrzení, ale nesplnil prvotní břemeno důkazní tím, že správci daně nedoložil požadované evidence a doklady. Povinností správce daně bylo zjistit skutkový stav dostatečně, za využití důkazních prostředků, získaných v souladu se zákonem. Předkládání důkazních prostředků je právem i povinností daňového subjektu, důkazní břemeno nese daňový subjekt. Daňový subjekt správci daně nedoložil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

prvotní listinné podklady a evidence, neunesl tím důkazní břemeno stran prokázání jejich skutečného obsahu, respektive faktického stavu. Správce daně proto daňový subjekt zcela důvodně podle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu ve vazbě na § 72 a § 73 ZDPH vyzval k doložení prvotních důkazních prostředků a jím tvrzených skutečností. Bylo výlučně věcí daňového subjektu, jak ke splnění důkazní povinnosti přistoupí. Nelze osvědčit údaje toliko tvrzené za předmětná zdaňovací období za oprávněné ve smyslu § 72 a § 73 odst. 1 ZDPH od dodavatele Gablonz, neboť nebyla splněna základní formální podmínka nároku na odpočet. Správce daně vyhodnotil, že daňovému subjektu nenáleží uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od jmenovaného dodavatele DPH ve výši 1 116 156,93 Kč (dále též „Zpráva o daňové kontrole“). Tato Zpráva byla daňovému subjektu doručena dne 8. 4. 2025.

24. Dne 17. 4. 2025 správce daně doměřil daňovému subjektu jednotlivými dodatečnými platebními výměry DPH, takto, pod: č. j. 3186355/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období leden 2023 ve výši 50 133 Kč s povinností úhrady penále ve výši 10 027 Kč, č. j. 3187008/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období únor 2023 ve výši 145 744 Kč s povinností úhrady penále ve výši 29 149 Kč, č. j. 3187276/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období březen 2023 ve výši 165 585 Kč s povinností úhrady penále ve výši 33 117 Kč, č. j. 3187550/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období duben 2023 ve výši 55 497 Kč s povinností úhrady penále ve výši 11 100 Kč, č. j. 3187718/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období květen 2023 ve výši 109 259 Kč s povinností úhrady penále ve výši 21 852 Kč, č. j. 3188431/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období červen 2023 ve výši 148 184 Kč s povinností úhrady penále ve výši 29 637 Kč, č. j. 3188583/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období červenec 2023 ve výši 57 200 Kč s povinností úhrady penále ve výši 11 440 Kč, č. j. 3189204/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období srpen 2023 ve výši 56 736 Kč s povinností úhrady penále ve výši 11 348 Kč, č. j. 3189397/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období září 2023 ve výši 99 393 Kč s povinností úhrady penále ve výši 19 879 Kč, č. j. 3189748/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období říjen 2023 ve výši 90 147 Kč s povinností úhrady penále ve výši 18 030 Kč, č. j. 3189839/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období březen 2024 ve výši 80 432 Kč s povinností úhrady penále ve výši 16 087 Kč a č. j. 3189896/25/2010-53523-112067 za zdaňovací období duben 2024 ve výši 57 847 Kč s povinností úhrady penále ve výši 11 570 Kč. Proti 11 z nich, s výjimkou zdaňovacího období duben 2024, podal daňový subjekt odvolání.
25. Napadeným rozhodnutím (ze dne 29. 10. 2025 č. j. 29712/25/5300-22443-711145) žalovaný odvolání zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že správce daně neuznal nárok na odpočet DPH v úhrnu 1 058 310 Kč u plnění deklarovaných od společnosti Gablonz, k níž daňový subjekt ani po výzvě podle § 92 odst. 4 daňového řádu nedoložil žádné daňové doklady, nesplnil tak formální podmínku § 73 odst. 1 ZDPH a neunesl své důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Přitom byl opakovaně vyzýván k prokázání svých tvrzení a předložení daňových dokladů, jimž měl a mohl disponovat při podání svých daňových přiznání. V oznámení o zahájení daňové kontroly byl daňový subjekt výslovně poučen o nutnosti doložit důkazní prostředky, přesto na výzvu nereagoval. Správce daně jej proto znovu vyzval podle § 92 odst. 4 daňového řádu k předložení daňových dokladů a upozornil na možné důsledky nečinnosti. Daňový subjekt však pouze formálně požádal o prodloužení lhůty, ani v ní požadované doklady nepředložil. Zůstal pasivní a daňové doklady nepředložil ani poté, co byl seznámen s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění a opětovně poučen o následcích. Tak neučinil ani v rámci odvolání. Daňový subjekt měl nejméně čtyři konkrétní procesní příležitosti doložit

požadované důkazy, avšak své zákonné povinnosti nedostál. Správce daně proto zcela správně uzavřel, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu a nesplnil primární podmínku podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH.

26. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
27. Podle § 72 odst. 1 ZDPH *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování*
- a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,*
 - b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,*
 - c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,*
 - d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo*
 - e) plnění uvedených v § 13 odst. 7 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.*
28. Podle § 72 odst. 2 ZDPH *daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění se rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona*
- a) na zboží, které plátcí bylo nebo má být dodáno, nebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta,*
 - b) na zboží, které bylo plátcem pořízeno z jiného členského státu anebo dovezeno ze třetí země, nebo*
 - c) v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b).*
29. Podle § 72 odst. 3 ZDPH (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *nárok na odpočet daně vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.*
30. Podle § 72 odst. 5 ZDPH (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.*
31. Podle § 72 odst. 5 ZDPH (ve znění účinném do 31. 12. 2024) *nárok na odpočet daně vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.*
32. Podle § 72 odst. 7 ZDPH (ve znění účinném do 31. 12. 2024) *plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.*
33. Podle § 73 odst. 1 ZDPH *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:*
- a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,*
 - b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,*
 - c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,*
 - d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo*
 - e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.*

34. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
35. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
36. Podle § 102 odst. 2 daňového řádu *rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak.*
37. Podle § 102 odst. 3 daňového řádu *v odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.*
38. Podle § 102 odst. 4 daňového řádu *v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.*
39. Podle § 147 odst. 3 daňového řádu *dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností.*
40. Soud posoudil věc následovně:
41. *K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že formální podmínky nároku na odpočet DPH upravuje § 73 ZDPH, ustanovení § 72 téhož zákona pak vymezuje hmotněprávní podmínky. Podle § 72 odst. 1 ZDPH má plátce daně nárok na odpočet DPH, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Vznik nároku na odpočet DPH prokazuje plátce v první řadě daňovým dokladem ve smyslu § 73 ZDPH. Jak bylo opakovaně judikováno Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem, prokazování nároku na odpočet DPH je prvotně záležitostí dokladovou, ale současně je třeba respektovat soulad s faktickým stavem. Jak vyplývá např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001 sp. zn. IV. ÚS 402/99, či ze dne 11. 2. 2008 sp. zn. I. ÚS 1841/07, důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. K unesení důkazního břemene proto nemusí vždy stačit předložení formálně bezvadných daňových dokladů či jiných listin, byť se všemi zákonem vyžadovanými náležitostmi.*
42. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat uplatněná tvrzení. I když např. předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „*vážné a důvodné pochyby*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008 č. j. 2 Afs

24/2007-119). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124). Žalobkyně však nic v daňovém řízení nedoložila.

43. V daném případě dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně neunesla již své prvotní důkazní břemeno týkající se předložení povinných evidencí a dokladů podle § 92 odst. 3 daňového řádu, jelikož správci daně nepředložila žádné daňové doklady prokazující tvrzená plnění deklarovaná jako přijatá od dodavatele společnosti Gablonz. Žalovaný pod body [18] a [19] napadeného rozhodnutí uvedl, že *„odvolatel byl opakovaně a jednoznačně vyzýván k prokázání svých tvrzení, především k předložení daňových dokladů, kterými měl a mohl disponovat již při podání svých daňových přiznání. Již v oznámení o zahájení daňové kontroly byl výslovně poučen o nutnosti doložit důkazní prostředky, přesto na tuto výzvu nijak nereagoval. Správce daně proto vydal výzvu dle § 92 odst. 4 daňového řádu, kterou jej znovu vyzval k předložení daňových dokladů a upozornil jej na možné důsledky nečinnosti. Odvolatel pouze formálně požádal o prodloužení lhůty, avšak požadované doklady nepředložil. Ani poté, co byl odvolatel seznámen s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění a byl znovu poučen o následcích, zůstal zcela pasivní a daňové doklady nepředložil. Stejně tak neučinil ani v rámci odvolacího řízení prostřednictvím odvolání. Odvolatel tak měl nejméně čtyři konkrétní procesní příležitosti doložit požadované důkazy, avšak v žádném z těchto případů své zákonné povinnosti nedostál. Správce daně proto zcela správně uzavřel, že odvolatel neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu a nesplnil primární podmínku dle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH. Nečinnost odvolatele, který byl po celé řízení opakovaně vyzýván a poučován, je jedinou a výlučnou příčinou, proč jeho nárok na odpočet daně nemohl být uznán.“*
44. Citované závěry žalovaného mají oporu ve správním spisu, jak vyplývá i z popisu průběhu správního řízení shora zmiňovaného. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyně v rámci daňového řízení nedoložila k šetřeným zdanitelným plněním žádné daňové doklady, ačkoli k tomu byla orgány finanční správy opakovaně vyzývána. Nejprve tomu tak bylo v obou oznámení o zahájení kontroly ze dne 18. 12. 2024 a ze dne 2. 1. 2025. Protože žalobkyně na výzvy FÚ MSK z obou uvedených oznámení nereagovala a požadované daňové doklady nedoložila, vydal FÚ MSK Výzvu 1, kterou žalobkyni (v pořadí potřetí) vyzval k předložení daňových dokladů. Stanovil jí k tomu lhůtu 10 dnů, která počala běžet dnem 27. 1. 2025, kdy byla Výzva 1 žalobkyni doručena. Posledním dnem lhůty pro předložení dokladů tak byl den 6. 2. 2025. Žádostí ze dne 5. 2. 2025 žalobkyně požádala FÚ MSK o prodloužení stanovené lhůty do 28. 2. 2025, čemuž FÚ MSK vyhověl (viz shora úřední záznam ze dne 6. 2. 2025 č. j. 375534/25/3105-60561-806926). Ani v takto prodloužené lhůtě (o 22 dní) žalobkyně žádné daňové doklady nedoložila. Následně FÚ MSK seznámil žalobkyni s výsledky kontrolního zjištění (viz sdělení o výsledku kontrolního zjištění ze dne 13. 3. 2025) a stanovil jí lhůtu k vyjádření se (viz rozhodnutí o stanovení lhůty ze dne 13. 3. 2025). Lhůta byla stanovena v délce 8 dnů od doručení rozhodnutí o stanovení lhůty (rozhodnutí jí bylo doručeno dne 14. 3. 2025), poslední den připadl na 24. 3. 2025. Žalobkyně na zmiňované sdělení o výsledku kontrolního zjištění ze dne 13. 3. 2025 reagovala toliko další žádostí o prodloužení lhůty (viz žádost ze dne 24. 3. 2025), a lhůta jí byla prodloužena o 1 den (viz rozhodnutím o prodloužení lhůty ze dne 24. 3. 2025). Přesto se žalobkyně ke kontrolním zjištěním nevyjádřila a nic nedoložila. Jen opakovaně požádala o prodloužení

lhůty (viz opakovaná žádost ze dne 26. 3. 2025), této žádosti však FÚ MSK již nevyhověl (viz rozhodnutí o neprodloužení lhůty ze dne 27. 3. 2025).

45. Ze shrnutého průběhu daňového řízení vyplývá, že žalobkyně v něm nedoložila žádné daňové doklady k šetřeným zdanitelným plněním, přestože k tomu byla opakovaně vyzývána a byl jí k tomu poskytnut adekvátní časový prostor. Soud se plně ztotožňuje se závěrem FÚ MSK vyjádřeným v rozhodnutí o neprodloužení lhůty ze dne 27. 3. 2025, že lhůta stanovená žalobkyni k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění byla zcela přiměřená, jelikož žalobkyně nereagovala na požadavky FÚ MSK ani ve lhůtě stanovené Výzvou 1, která byla prodloužena o 22 dnů, přičemž daňové doklady, k jejichž předložení byla žalobkyně vyzývána, měla mít žalobkyně k dispozici nejpozději od okamžiku podání předmětných daňových tvrzení. Žalobkyně přitom daňové doklady nedoložila ani v odvolacím řízení, jak je zřejmé z obsahu správního spisu, ani v řízení před soudem.
46. Žalobkyně přitom v podané žalobě netvrdí, co by jí v předložení daňových dokladů bránilo, ostatně ani přímo netvrdí, že by daňové doklady doložila. Omezuje na pouhé obecné tvrzení, že závěr žalovaného o nepředložení daňových dokladů považuje za „ryze excesivní, účelový a zjevně nezakládající se na pravdivém skutkovém stavu“ a že „vyvinul[a] úsilí, kterak by prokázal[a] svá tvrzení, avšak [...] správce daně žalobcova tvrzení vůbec nebral v potaz“. Žalobkyně však nad rámec citovaných obecných tvrzení nijak blíže nespecifikuje, a ničím nedokládá, jakým způsobem splnila svou povinnost předložit daňové doklady a prokázala jimi existenci formálních podmínek nároku na odpočet DPH. Žalobkyně netvrdí, že by daňové doklady doložila, resp. kdy tak učinila, jakou formou, či jaké konkrétní daňové doklady doložila. Zároveň neuvádí ani nedokládá, jak soud konstatoval již výše, konkrétní skutečnosti, které by jí v doložení daňových dokladů bránily. Žalobkyně nedokládá daňové doklady ani nyní v řízení před soudem, a nevysvětluje, proč doklady nedokládá. Žalobkyně setrvává jen na obecném tvrzení, že závěr žalovaného o nesplnění formálních podmínek nároku na odpočet DPH se nezakládá na pravdě, aniž by jakkoli přiblížila, jaké zjištěné skutečnosti svědčí závěru opačnému, tedy naplnění formálních podmínek daňového odpočtu. Takto koncipovaná žalobní argumentace nemůže být úspěšná. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně tím, že daňové doklady k šetřeným zdanitelným plněním nedoložila, nenaplnila formální podmínky nároku na odpočet DPH podle § 73 ZDPH.
47. Žalobkyně v podané žalobě argumentuje tím, že neměla možnost seznámit se se všemi podklady a že jí nebyl dán prostor k vyjádření se. Uvedené tvrzení je liché. Ze správního spisu popsaného výše je evidentní, že žalobkyně byla seznámena s dosavadními výsledky kontrolního zjištění prostřednictvím sdělení o výsledku kontrolního zjištění ze dne 13. 3. 2025. FÚ MSK jí přitom poskytl zcela dostatečnou lhůtu k vyjádření se v délce 8 dnů, kterou jí ještě k její žádosti i prodloužil. Stanovenou lhůtu k vyjádření se považuje soud za dostatečnou s ohledem na charakter učiněných kontrolních zjištění, která nebyla nikterak rozsáhlá, nevyžadovala delší čas na případnou kvalifikovanou reakci daňového subjektu tím, že spočívala na jedné esenciální skutečnosti, že žalobkyně nedoložila požadované daňové doklady, k jejichž doložení jí byl poskytnut zcela dostatečný časový prostor (viz shora). Lhůtu poskytnutou žalobkyni k vyjádření se k výsledkům kontrolních zjištění považuje soud vzhledem k okolnostem dané věci za adekvátní. Žalobkyně se k dosavadním výsledkům kontrolního zjištění nijak nevyjádřila, žádala pouze o prodloužení lhůty. Nyní v soudním řízení přitom nijak blíže neobjasňuje, co jí ve včasné reakci bránilo, resp. z jakých konkrétních důvodů se nemohla k výsledkům kontrolního zjištění vyjádřit ve stanovené

lhůtě. Opět se omezuje na pouhé obecné tvrzení, aniž by jakkoli blíže specifikovala, které konkrétní skutečnosti má na mysli, a aniž by jakkoli konkrétněji na dané skutečnosti alespoň nyní v soudním řízení reagovala. Z obecných tvrzení uplatněných žalobkyní nelze usuzovat, že by jí postupem finančních orgánů bylo zasaženo do jejích subjektivních práv, žalobkyně měla zcela dostatečný prostor k vyjádření se a doložení daňových dokladů, což bez jakýchkoli relevantních důvodů ani dosud nevyužila.

48. Současně soud uvádí, že žalobkyně měla možnost se v průběhu daňového řízení seznámit se správním spisem. Této možnosti, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, nevyužila. V řízení před finančními orgány ani v řízení před soudem netvrdila, natož doložila, že by v řízení učinila jakoukoli konkrétní iniciativu k nahlédnutí do spisu, v níž by jí bylo ze strany orgánů finanční správy bráněno. Žalobkyně pouze obecně tvrdí, že jí nebyl dán prostor k vyjádření se, aniž by své tvrzení jakkoli doložila. Ze správního spisu naopak vyplývá, že správce daně seznámil žalobkyni s výsledky kontrolního zjištění, na jeho závěry žalobkyně nereagovala. Tvrzení žalobkyně, že jí bylo znemožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, považuje soud ve shodě s žalovaným za tvrzení irelevantní. Naopak snahu žalobkyně fakticky se seznámit se správním spisem, soud neshledal.
49. K tvrzení žalobkyně, že daň byla stanovena prostřednictvím pomůcek, nikoli dokazováním, soud odkazuje na bod [27] napadeného rozhodnutí, podle kterého *„daň byla stanovena dokazováním (§ 92 a násl. daňového řádu) z důvodu nepředložení primárních daňových dokladů dle § 73 odst. 1 ZDPH, nikoli podle pomůcek (§ 98 daňového řádu).“* Uvedené vyplývá i z obsahu spisového materiálu. Naopak tvrzení žalobkyně, že daň byla stanovena podle pomůcek, z ničeho nevyplyvá a žalobkyně ani nespecifikuje, podle čeho svůj závěr dovozuje. Nadto sama žalobkyně v jiné části žalobní argumentace uvádí, že *„vyšší požadavky na obsahovou složku odůvodnění jsou kladeny v případě, kdy správce daně prováděl dokazování. Dokazování v daňovém řízení žalobce proběhlo.“* Argumentace žalobkyně je tak v tomto ohledu rozporná a zejména nedůvodná.
50. K tvrzení žalobkyně, že správce daně s ní neprojednal postup stanovení daně, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že takový postup by neměl oporu v daňovém řádu ani v judikatuře správních soudů. Pokud má žalobkyně na mysli projednání zprávy o daňové kontrole podle § 88 daňového řádu, tak daná úprava byla součástí daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, které není pro danou věc rozhodné.
51. Soud uzavírá, že žalobkyně neunesla již své prvotní důkazní břemeno, které jí tížilo stran doložení daňových dokladů, neprokázala tak splnění formálních podmínek nároku na odpočet DPH podle § 73 ZDPH. První žalobní bod není důvodný.
52. Ke druhému žalobnímu bodu soud připomíná, že podle § 147 odst. 3 daňového řádu dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění rozhodnutí o stanovení daně zpráva o daňové kontrole. Odůvodněním dodatečných platebních výměrů byla podle § 147 odst. 3 daňového řádu Zpráva o daňové kontrole. Tato skutečnost je přitom uvedena i ve všech dodatečných platebních výměrech. Uvedené ostatně již příléhavě konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.
53. Zpráva o daňové kontrole splňuje požadavky odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu. Obsahuje podrobné informace o žalobkyni jako daňovém subjektu, popis průběhu daňové kontroly, vymezení jejího rozsahu a předmětu, popis učiněných skutkových zjištění, jakož i hodnocení předložených podkladů (resp. v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

případě nepředložení požadovaných dokladů), včetně úvah, kterými se FÚ MSK při tomto hodnocení řídil, dále obsahuje i právní posouzení věci, konkrétně právní závěr o nesplnění formální podmínky pro uznání nároku na odpočet daně podle § 73 ZDPH a obsahuje i finanční vyčíslení. Soud ve shodě s žalovaným považuje Zprávu o daňové kontrole za odpovídající požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí podle § 102 daňového řádu. Co se týče reakce na případné námitky žalobkyně, FÚ MSK ve Zprávě o daňové kontrole přílehlavě uvedl, že žalobkyně se k výsledku kontrolního zjištění nevyjádřila, finanční orgán proto (zcela logicky) nemusel v ní na neexistující argumentaci žalobkyně reagovat.

54. K tvrzení žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s její námitkou o absenci odůvodnění dodatečných platebních výměrů, soud odkazuje na body [23] až [24] a [28] až [33] napadeného rozhodnutí. Z nichž je zjevné, že žalovaný se danou námitkou podrobně zabýval a zcela dostatečně a srozumitelně ji vypořádal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval i na zbylou odvolací argumentaci, tvrzení žalobkyně, že nebyly vzaty v potaz její odvolací námitky (které žalobkyně v podané žalobě ani jinak blíže nespecifikuje), tak není důvodná. Soud neshledal z toho důvodu, ani důvodů jiných, napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, odkazuje rovněž i na zásadu dispozitivnosti, a to ani v kontextu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007 č. j. 5 Afs 104/2006-73, na který v podané žalobě odkazuje žalobkyně. Druhý žalobní bod není důvodný.
55. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřísluší jí právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalovanému pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení přiznat nemohl, neboť neshledal podle stávající judikatury, že by v projednávané věci přesáhly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.